

[Bjørn Elmquist]

valget gang på gang får regeringens klare udmelding om, at man vil prøve at gøre, hvad man kan for, at der ikke skal blive stadig større forskelle i aflønningen mellem dem, der er ansat i Europarådets sekretariat, og dem, der er ansat i EF-Kommissionen. Det er også sådan nogle konkrete ting, vi bør tage fat på.

Som jeg allerede har mere end antydnet, er dette ikke et beslutningsforslag, som vi med hud og hår kan love vi vil stemme for.

Mogens Elvensø (FP):

Nu har vi jo hørt, at budgettet er vedtaget, men jeg vil alligevel komme med lidt kommentarer, for der er meget, man ikke ved om Europarådet.

Efter Anden Verdenskrig dannede 19 nationale parlamenter et råd, som blev kaldt Europarådet. Rådet er i dag udvidet til 23 lande, og her mødes parlamentarikere for at diskutere disse landes indbyrdes forhold. Det, man særlig lagde vægt på, var at udvide de humanistiske og kulturelle sider i Europa. Ledelsen ligger i hænderne på en Ministerkomité, og rådet mødes ca. tre gange om året. I en redegørelse fra rådet om dets virke fra 1978 kan man læse, at en vigtig del af arbejdet består i kaminpassiarer. Det har ikke ændret sig siden, og disse passiarer føres ikke til protokols.

Det, der er sagen nu, er, at S og SF frygter for rådets eksistens, og de prioriterer selv Europarådet højt. Det gør vi ikke i Fremskridtspartiet. I den almindelige del af befolkningen kender man ikke meget til dette råds eksistens, og rådet behandler da også emner, som også behandles i FN.

Det er EF, der er hovedkraften i den økonomiske integration, og det er inden for dette instrument, at Europas fremtid ligger.

Budgettet er på ca. 500 mio. kr., og nu er det forhøjet til 547 mio. d.kr. Det er en forhøjelse på 9,3 pct. Jeg mener egentlig ikke, at der skulle være taget initiativ til sådan en forhøjelse, og regeringen burde ikke pålægges yderligere forpligtelser til stigende aktiviteter.

Det er jo Socialdemokratiet, der er forslagsstillerne, og de tror måske, at de ved at udnytte den nye situation, der er opstået i Østeuropa, kan score et par billige point. Østeuropa er i øjeblikket i stor opbrydning, og også Fremskridtspartiet venter spændt på den udvikling, der vil ske i Østeuropa.

Europarådet skal ligesom vi andre og også andre nationer holde budgettet nede, så Fremskridtspartiet anbefaler, at regeringen fremover forsøger at nedbringe budgettet, herunder også det danske bidrag.

Anna-Lise Frølich (RV):

Som vi har hørt, er budgettet for 1990 jo vedtaget, og skal der bruges yderligere midler, vil løsningen nok være, som det også er nævnt, at man må omprioritere nogle ting, hvis det her skal have førsteprioritet.

Vi mener bestemt, at der er speciel grund – og særlig nu – til at styrke den del af Europarådsarbejdet, der berører de østeuropæiske lande. Man må jo også tænke på, at det måske netop er i denne organisation, at de første kontakter mellem de nu forhåbentlig kommende demokratier og så de etablerede demokratier i Vesteuropa skabes. Vi ser jo, at fire af de østeuropæiske lande allerede har været med her i 1989, og hvem ved, i 1990 kommer der måske yderligere nogle med fra DDR, Tjekkoslaviet, Bulgarien.

Fra Det Radikale Venstres side ser vi det som noget meget væsentligt at få et godt samarbejde i gang om bl.a. sådan noget som menneskerettigheder, kulturpolitik, miljøpolitik, mediepolitik og hermed lægge grunden til stadig tættere forbindelser mellem Øst og Vest.

Det er virkelig nye perspektiver og nye udfordringer, der her åbnes for for Europarådets fremtidige arbejde, og fra radikal side vil vi gerne være med til at dække det ind budgetmæssigt i de kommende budgetter, for der er virkelig nogle perspektiver her, vi meget gerne vil støtte.

Duetoft (CD):

Den ene del af forslaget er jo, som ministeren og andre har sagt, passé, så det behøver vi ikke bruge tid på.

I den anden er vi selvfølgelig enige i intentionerne om, at vi skal sørge for, at økonomien i Europarådet er i orden, og det har alle partier faktisk også givet udtryk for. Det kan vi jo så vende tilbage til enten i Europarådsdelegationen eller i Udenrigsudvalget.

Men jeg har en enkelt anden bemærkning, og det er, at jeg synes, debatten i dag er en lille smule skæv. Altså, kære venner – undskyld, det må man ikke sige, hr. formand, kære kolleger